

Cuprins

Nota editorului / 5
„*Profetul este manualul meu de eliberare*“,
cuvânt înainte și notă biografică
de Teodora Enache / 7

Profetul

Sosirea corabiei / 31
Iubirea / 39
Casătoria / 43
Copiii / 45
Dărnicia / 47
Mâncarea și băutura / 51
Munca / 53
Bucuria și tristețea / 57

Casa /	59
Veșmintele /	63
Cumpărarea și vânzarea /	65
Crima și pedeapsa /	67
Legile /	73
Libertatea /	77
Rațiunea și pasiunea /	81
Suferința /	85
Cunoașterea de sine /	87
Învățătura /	89
Prietenia /	91
Cuvântarea /	93
Timpul /	95
Binele și răul /	97
Rugăciunea /	101
Plăcerea /	105
Frumusețea /	109
Religia /	113
Moartea /	117
Rămas-bun /	119

Profetul este manualul meu de eliberare

Cuvânt înainte și notă biografică
de Teodora Enache

Gibran este poet, dar și gânditor, filosof și mistic, rostitor al adevărului. Nu mai este vorba despre adevărul meu, al tău, al lui... Este vorba despre adevărul eliberator, care e de nezdrun-cinat. *Profetul* este un manual de viață, spus în cuvinte atât de frumoase, care vin din harul poetului de a surprinde momentele înălțătoare ale existenței.

Profetul este acea carte pe care o citești mult, de multe ori și în diferite etape ale vieții. Este un izvor nesecat de înțelepciune, este mister și



îmbogățire personală, te inspiră și, în același timp, te scoate din zona ta de confort.

Am avut norocul să citesc pentru prima dată această carte la 20 de ani. M-a speriat, nu am înțeles nimic și am abandonat-o. Întotdeauna a avut un loc aparte printre cărțile mele, dar nu am mai deschis-o timp de 21 de ani. Între timp, viața m-a furat cu lăcomie, cu pasiune, mi-am hrănit visurile, am explorat și am deschis Calea, cu îndrăzneală, cu dăruire, am jucat fiecare carte din *Joc* cu emoție, deschidere, curaj, uneori fără nicio rezervă și, mai ales, fără regrete.

După 21 ani, eram însărcinată cu cel de-al doilea copil, eram tare îndrăgostită de tatăl lui, ascultam Bach și am deschis din nou *Profetul*: „Copiii voștri nu sunt ai voștri“, a început să tute *Profetul*. Am închis-o speriată, din nou. Simțeam Lumina în mine prin sufletul copilului care venea prin mine.

În fiecare dimineață, sfînteam casa cu un preludiu de Bach... Era ca o tămâie care arde, care ne binecuvîntă. Era prima dată când simțeam efectul binefăcător al muzicii, rolul de curățare și de vindecare prin muzică. Nu știam prea



multe despre asta atunci, dar, într-un mod intuitiv, știam că e așa.

Citeam fascinată *Profetul*, care venea și potrivea cuvintele. Nu erau niște cuvinte dulci, ușor de ascultat. Erau cuvinte dure, mai ales pentru minți neantrenate. Uneori, simțeam că mă strivește, mă simțeam mică și neputincioasă. Nu înțelegeam și cuvintele șfichiuiam, iar, alteori, lacrimi de extaz îmi scăldau obrazul.

Așa că, în timpul unei plimbări printre noii mei prieteni înmuguriți din Grădina Botanică, mi-a trecut prin minte îndrăzneța idee că aș putea să cânt versurile lui Gibran. „Blasfemie!!!“, mi-a strigat vocea tăioasă care de multe ori mi-a tăiat elanul și care, de-a lungul anilor, mi-a devenit cel mai sever profesor la materia numită „Neîncredere în mine și în darurile mele“...

„Blasfemie!!!!“, mi-a tunat și am închis acest capitol cu frică și supunere.

Câteva zile mai târziu, am simțit cum crește un nou răspuns în mine. Un fel de scâncet. Acel scâncet care nu vine din partea ta mai slabă, ci care vine să invite mai mult. Era un scâncet aproape erotic, care chema, incita! „Dar eu